

Sag C-392/22**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

15. juni 2022

Forelæggende ret:

Rechtbank Den Haag, tingstedet i 's-Hertogenbosch (Nederlandene)

Afgørelse af:

15. juni 2022

Sagsøger:

X

Sagsøgt:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Hovedsagens genstand

Sagsøgte har ikke taget sagsøgerens asylansøgning under behandling, da sagsøgte anser Polen for at være ansvarlig herfor. Dette bestrider sagsøgeren, idet han ved overførsel til Polen frygter for at komme i en situation, der i strid med de grundrettigheder, som Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder charter garanterer.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Den forelæggende ret forelægger i henhold til artikel 267 TEUF præjudicielle spørgsmål om omfang og rækkevidde af princippet om gensidig tillid i forbindelse med sagsøgerens overførsel til den ansvarlige medlemsstat, når der i denne medlemsstat i forhold til sagsøgeren og andre tredjelandsstatsborgere er tale om krænkelse af grundrettighederne i form af blandt andet pushbacks og frihedsberøvelse. Der spørges også, hvilke bevismidler sagsøgeren råder over, og hvilke krav der stilles til beviset, såfremt han gør gældende, at overførsel i henhold til artikel 3, stk. 2, i Dublinforordningen bør forbydes. Til slut stilles

spørgsmålet, om det har betydning for besvarelsen af de forelagte spørgsmål, at sagsøgeren godtgør, at han ikke har adgang til effektive retsmidler for en domstol.

Præjudicielle spørgsmål

I Skal Dublinforordningen¹, henset til 3., 32., og 39. betragtning hertil i forbindelse med artikel 1, 4, 18, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder² fortolkes og anvendes således, at det mellemstatslige tillidsprincip ikke kan opdeles, således at alvorlige og strukturelle krænkelse af EU-retten, der før overførslen begås af den muligt ansvarlige medlemsstat over for tredjelandstatsborgere, der (endnu) ikke er Dublingengangere, ubetinget er til hinder for overførsel til denne medlemsstat?

II Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1, 4, 18, 19 og 47 fortolkes således, at såfremt den muligt ansvarlige medlemsstat alvorligt og strukturelt krænker EU-retten, kan den overførende medlemsstat ikke efter Dublinforordningen på forhånd lægge det mellemstatslige tillidsprincip til grund, men må fjerne al tvivl med hensyn til eller godtgøre, at ansøgeren efter overførslen ikke kommer i en situation, som er i strid med chartrets artikel 4?

III Hvilke bevismidler kan sagsøgeren anføre til støtte for sine argumenter om, at Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, er til hinder for hans overførsel, og hvilke beviskrav må der herved anlægges? Har den overførende medlemsstat, henset til henvisningen til den gældende EU-ret på asylområdet i betragtningerne til Dublinforordningen en pligt til samarbejde eller omhu, eller skal den ansvarlige medlemsstat, såfremt der er tale om alvorlige og strukturelle krænkelse af grundrettigheder over for tredjelandstatsborgere, indhente individuelle garantier for, at ansøgerens grundrettigheder respekteres efter overførslen? Vil dette spørgsmål skulle besvares anderledes, såfremt ansøgeren er i bevisnød og ikke kan støtte sine sammenhængende og detaljerede forklaringer på dokumenter, og dette ud fra forklaringernes art heller ikke kan forventes?

IV Skal spørgsmål III besvares anderledes, såfremt ansøgeren godtgør, at klager til myndighederne og/eller indgivelse af retsmidler i den ansvarlige medlemsstat ikke er mulig eller ikke vil være effektivt?

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 1 og 33 i Genevekonventionen om flygtnings retsstilling.

¹— Forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT 180, s.31).

²— Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2012, C 326, s. 2, herefter »chartret«).

Chartrets artikel 1, 4, 18, 19, 47 og 51-53.

3., 19., 32., og 39. betragtning til samt artikel 3, 5 og 17 i forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublinforordningen).

Artikel 4 i direktiv 2011/95/EU.

Dom af 19. marts 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 78-92).

Dom af 16. februar 2017, C.K. mod Slovenien (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, præmis 59, 63-65, 75 og 76).

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgeren havde den 9. november 2021 indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Polen. Den 21. november 2021 indrejste han i Nederlandene, hvor han den 22. november 2021 indgav ansøgning om international beskyttelse. Den 1. februar 2022 blev der indgået en aftale om overførsel mellem Nederlandene og Polen i henhold til Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b), hvorved Polen anerkendte at være ansvarlig for asylansøgningen.
- 2 Ved en afgørelse af 20. april 2022 afslog sagsøgte at tage sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse under behandling, fordi sagsøgte fandt, at Polen var ansvarlig herfor. Sagsøgeren anlagde derpå sag. Retten besluttede at stille præjudicielle spørgsmål til Domstolen og bestemte samtidigt, at sagsøgeren ikke måtte overføres til Polen, så længe sagen ikke var afgjort. Da afgørelsen i sag C-614/21 og C-208/22 (to sammenlignelige sager om asylansøgninger, hvor Malta, henholdsvis Kroatien blev fundet ansvarlig) blev trukket tilbage, og Domstolen således ikke mere behøvede at træffe afgørelse, forelægger Rechtbank Den Haag (ret i første instans, herefter »Rechtbank«) igen de dengang stillede spørgsmål for Domstolen.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 3 Sagsøgeren har modsat sig sin overførsel til Polen, idet han frygter, at hans grundrettigheder vil blive krænket, hvilket han anfører allerede var tilfældet, da han opholdt sig der. Han anfører, at de polske myndigheder allerede tre gange har nægtet ham adgang til EU's område ved hjælp af såkaldte »pushbacks« til Belarus. Han støtter sine anbringender på egne forklaringer og rapporter fra civilsamfundsorganisationer (NGO'er) og situationen i Polen for tredjelandstatsborgere og personer, der i henhold til Dublinforordningen er blevet overført hertil.
- 4 Sagsøgte gør gældende, at man på grundlag af princippet om gensidig tillid (i spørgsmål om mellemstatslig tillid) og aftalen om overførsel kan gå ud fra, at

sagsøgerens grundrettigheder ikke vil blive krænket efter en overførsel til Polen. Sagsøgeren løber heller ikke nogen risiko for, at han ved en »pushback« vil blive hindret i adgang til polsk område. Endvidere har sagsøgeren ikke støttet sine udtalelser om sine erfaringer i Polen med dokumenter. Han har heller ikke klaget til de polske myndigheder over den hævdede manglende efterlevelse af EU-retten, idet det ikke ses, at han ikke har haft mulighed herfor. Endelig er det ikke tydeligt, hvad Rechtbank ønsker at beskytte med de stillede spørgsmål. Det er nemlig Kommissionen, der skal indlede en traktatbrudssag mod Polen, såfremt denne medlemsstat gør sig skyldig i »pushbacks« eller ikke respekterer Domstolens afgørelser.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 5 Rechtbank skal bemærke, at gennemførelsen af forordning nr. 604/2013 beherskes af princippet om gensidig tillid, og at man må gå ud fra, at sagsøgeren efter overførslen ikke kommer i en situation, der er i strid med chartrets artikel 4. Såfremt ansøgeren hævder det modsatte, skal dette godtgøres.
- 6 Bedømmelsen i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 er begrænset til situationen efter overførslen, nærmere bestemt til modtagelsen og levevilkårene samt til kvaliteten af asylproceduren i den ansvarlige medlemsstat, hvilket også indebærer, at en udlænding i givet fald kan klage og kan lægge sag an ved de nationale retsinstanser.
- 7 I procedurer vedrørende afgørelser om overførsel i henhold til forordning nr. 604/2013 bliver Rechtbank i stigende omfang konfronteret med det retsspørgsmål, om princippet om gensidig tillid skal lægges til grund, når der er tale om flagrante krænkelser af grundrettighederne begået af forskellige medlemsstater og på disses område. Således er der meldinger om pushbacks, og der indgås aftaler med tredjelande med henblik på at forhindre rejser til EU (pullbacks).
- 8 Samtidigt skal medlemsstaterne respektere flygtningekonventionen, den europæiske menneskerettighedskonvention og chartret. Det heri nedlagte forbud mod refoulement, som ifølge den europæiske menneskerettighedsdomstol kræver en individuel vurdering af asylgrundene, vil imidlertid miste enhver betydning, såfremt det gøres faktisk umuligt for tredjelandsstatsborgere at betræde EU's område for at søge om international beskyttelse.
- 9 Rechtbank udleder af Jawo-dommen, at princippet om gensidig tillid indebærer en tillid til, at medlemsstaterne altid respekterer alle grundrettigheder og efterkommer dem med hensyn til alle garantier.
- 10 Ved push- og pullbacks bliver den forordning nr. 604/2013 tiltænkte funktion og princippet om gensidig tillid imidlertid undergravet. Asylansøgere udsættes for risiko for refoulement og mister motivationen til at søge om beskyttelse i visse

medlemsstater. Dette fører da igen til et højere pres på asyl- og modtagelseskapaleten i de andre medlemsstater.

- 11 En besluttende myndighed kan på grundlag af det førnævnte princip lægge til grund, at ansøgerens grundrettigheder ikke vil blive krænket efter overførslen. Såfremt ansøgeren imidlertid godtgør for retten, at der i den ansvarlige medlemsstat sker strukturelle krænkelser af grundrettigheder over for ham eller generelt over for tredjelandstatsborgere, opstår det spørgsmål, om overførsel i denne situation skal forbydes ubetinget, og/eller om man ved fastsættelsen af den ansvarlige medlemsstat uden videre kan lægge princippet om gensidig tillid til grund.
- 12 Ifølge Rechtbank har det vist sig, at Polen gennem længere tid har krænket grundrettighederne. Dette sker ikke alene ved den ydre grænse, men også efter indrejsen. Tredjelandstatsborgerne anholdes og transporteres til de ydre grænser, uden at de får lejlighed til at angive, at de vil søge asyl. Rechtbank henviser i denne forbindelse til en Public Statement fra Amnesty International af 11. april 2022. Heri henviste Amnesty International til de polske myndigheders udbredte og systematiske pushback-praksis, hvorved Polen fra oktober 2021 har givet denne praksis et lovgrundlag som svar på Belarus' såkaldte »hybride krigsførelse«. Rechtbank finder, at en sådan national lovgivning klart er i strid med EU-retten.
- 13 Bortset fra krænkelserne ved den ydre grænse til Belarus fremgår det ifølge Rechtbank af autoritative kilder, at der er tvivl om de polske domstoles uafhængighed.
- 14 Rechtbank er nu i tvivl om, hvilken rækkevidde princippet om gensidig tillid har, og ønsker oplyst, om princippet kan deles op, alt efter hvor og i hvilken periode krænkelserne af chartret finder sted og hvilke grundrettigheder, der er tale om, og hvorvidt den ansvarlige medlemsstats holdning er relevant.
- 15 Chartret og den europæiske menneskerettighedskonvention angiver ingen rangorden for grundrettighederne. Rechtbank går da også ud fra, at princippet om gensidig tillid forudsætter, at alle grundrettigheder altid respekteres på alle medlemsstaternes område og ikke alene med hensyn til asylansøgere, der vender tilbage til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af deres asylansøgning.
- 16 Såfremt Domstolen måtte fortolke EU-retten således, at det alene er selve risikoen for krænkelse af chartrets artikel 4 i forhold til den specifikke ansøger, der skal bedømmes, konkluderer rechtbank, at Domstolen herved anser princippet om gensidig tillid for at være opdeleligt. Rechtbank anmoder i så fald Domstolen om at tydeliggøre, hvad den juridiske hjemmel herfor er.
- 17 Det centrale retsspørgsmål er, om en ret må opdele princippet om gensidig tillid i tillid før og tillid efter overførslen og tillid i den særlige situation, som en

tilbagevendt asylansøger befinder sig i, og tillid til, at den ansvarlige medlemsstat respekterer alle grundrettigheder over for alle tredjelandstatsborgere.

- 18 En afgørelse støttes på »tillid«, når det drejer sig om en forventning om fremtidige hændelser. Såfremt det i faktisk henseende ligger fast, at den ansvarlige medlemsstat ikke efterkommer sin pligt til at respektere grundrettighederne, er spørgsmålet, hvad tilliden da skal bygge på.
- 19 Det første spørgsmål er, om overførsel til den ansvarlige medlemsstat i tilfælde af, at det konstateres, at den ansvarlige medlemsstat alvorligt og systematisk krænker flere grundrettigheder over for tredjelandstatsborgere, alene af disse grunde skal forbydes. Såfremt dette spørgsmål skal besvares benægtende, er det følgelig et spørgsmål, om den gensidige og indbyrdes tillid stadig skal være udgangspunktet for bedømmelsen, eller om der er tale om en situation som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 604/2013.
- 20 Rechtbank ønsker oplyst, om ordene »behandlingen i medlemsstaterne«, som anvendes af Domstolen i præmis 82 i Jawo-dommen skal forstås som »i medlemsstaterne eller som medlemsstaternes behandling«. Såfremt udtrykket skal fortolkes som »i« i betydningen »på medlemsstatens område« mister chartrets artikel 18 og 19 og artikel 3, stk. 1 i forordning nr. 804/2013 deres betydning. Såfremt asylansøgere er udelukket fra medlemsstaternes område, kan der jo ikke være tale om nogen krænkelse »i medlemsstaterne«.
- 21 32. betragtning til forordning nr. 604/2013 synes at tyde på, at pligten til at overholde grundrettighederne opstår, så snart en asylansøger falder under medlemsstaternes jurisdiktion, og ikke først efter den faktiske indrejse. En anden fortolkning ville skade chartrets nyttevirkning og nyttevirkningen af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 604/2013, idet en medlemsstat i så fald altid kan omgå sine forpligtelser over for tredjelandstatsborgeren ved faktisk at forhindre hans indrejse.
- 22 Videre kan artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 være til hinder for overførslen. Ved anvendelsen af denne bestemmelse må det undersøges, i hvilken situation ansøgeren vil komme efter overførslen. Ifølge Jawo-dommens præmis 82, der er overtaget i 32. betragtning til forordning nr. 604/2013, skal »behandlingen af personer«, der søger om international beskyttelse, opfylde de krav, der stilles af blandt andet blandt chartret og den europæiske menneskerettighedsdomstol. Rækkevidden af princippet om gensidig tillid og den periode, i hvilken medlemsstaterne skal opfylde deres forpligtelser, synes da heller ikke at være begrænset til perioden fra overførslen og til overholdelsen af chartrets artikel 4 alene.
- 23 Rechtbank ønsker af Domstolen oplyst, hvor strengt artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes, og om det alene er overholdelsen af chartrets artikel 4 eller alle grundrettigheder, der skal tages i betragtning.

- 24 Desuden anmoder rechtbank om belysning af spørgsmålet, om graden af risiko for krænkelse af grundrettighederne efter overførslen også påvirkes af krænkelse af grundrettighederne før overførslen i forhold til ansøgeren eller tredjelandstatsborgere i almindelighed. I modsætning til direktiv 2011/95/EU indeholder forordning nr. 604/2013 nemlig ingen bestemmelse om, at en allerede stedfundet forfølgelse er et tydeligt tegn på, at sagsøgerens frygt er begrundet.
- 25 In casu er afgørelsen om overførsel blevet truffet, efter at der var indgået en aftale om overførsel. Herved gives der efter nederlandsk retspraksis garanti for, at chartrets artikel 4 ikke vil blive krænket. Det er for retten et spørgsmål, om dette også gælder for en situation som den, der findes i Polen.
- 26 Den nævnte nederlandske fortolkning af overførselsaftalen medfører, at dens indhold og rækkevidde bliver mere omfattende, end EU-lovgiver tilsigtede med artikel 18 i forordning nr. 604/2013. Denne bestemmelse garanterer nemlig overtagelsen eller tilbagetagelsen men ikke behandlingen af asylansøgningen. Rechtbank anmoder da også Domstolen om at tydeliggøre rækkevidden af aftalen om overførsel.
- 27 Videre er det et spørgsmål, hvilken betydning den ansvarlige medlemsstats holdning har. Domstolen har i så henseende i præmis 92 i Jawo-dommen angivet, at i en situation, hvor myndighederne er uvillige, kræver mangler, der hindrer overførslen, en særligt høj »alvorstærskel«. I dette tilfælde for Polen.
- 28 Rechtbank konstaterer, at der for tiden er tale om en sådan uvillighed i Polen. For det tilfælde, at de polske myndigheder måtte have ændret deres holdning på det tidspunkt, hvor retten træffer endelig afgørelse, er det for retten et spørgsmål, om denne tærskel er lavere, når myndighederne er uvillige. For en asylansøger er det næppe relevant, om krænkelsen af hans grundrettigheder skyldes manglende vilje eller manglende kompetence hos den ansvarlige medlemsstat. Ligeledes kan en stærk tilstrømning af tredjelandstatsborgere, nærmere bestemt ukrainere og hermed forbundne praktiske problemer muligvis udgøre en begrundelse for, at de EU-retlige grundrettighedsforpligtelser ikke længere opfyldes. I tilfælde af en stor tilstrømning af flygtninge indeholder Dublin forordningens artikel 33 således en »procedure for tidlig varsling, beredskab og krisestyring«. Polen har imidlertid ikke iværksat denne procedure.
- 29 Rechtsbankens spørgsmål vedrører i modsætning til sag C-254/21, C-228/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21 den situation, hvor den muligt ansvarlige medlemsstat inden overførslen i alvorlig grad tilsidesætter sine EU-retlige forpligtelser til at respektere grundrettighederne og således ikke handler inden for de retlige rammer, men i strid hermed. Spørgsmålene går udelukkende på, om overførslen ubetinget skal forbydes, eller om princippet om gensidig tillid skal lades ude af betragtning ved fastsættelsen af den ansvarlige medlemsstat, hvis der er tale om krænkelse af grundrettighederne før overførslen eller over for tredjelandstatsborgere i almindelighed.

- 30 Såfremt overførsel ikke allerede er udelukket under disse omstændigheder, bliver det følgende spørgsmål, om den medlemsstat, som vil overføre ansøgeren enten kan påberåbe sig princippet om gensidig tillid, eller i henhold til EU-retten selv skal fjerne enhver tvivl og godtgøre, at der efter overførslen ikke vil finde nogen krænkelse af chartrets artikel 4 sted.
- 31 Under henvisning til dom af 16. februar 2017, C.K. mod Slovenien (C-578/16 PPU, EU:2017: 127) og dommen fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol af 28. november 2021 i sag M.H. m.fl. mod Kroatien (applications nos. 15670/18 and 43115/18, CE:ECHR:2021:1118JUD001567018) beder Rechtbank Domstolen om at afgøre, om den overførende medlemsstat i det tilfælde, at en ansøger fremlægger et objektivt bevis for alvorlige krænkelser af grundrettighederne før overførslen, skal udelukke, at der foreligger en reel fare for tilsidesættelse af chartrets artikel 4, og således fjerne enhver alvorlig tvivl om, at grundrettighederne i henhold til chartrets vil blive respekteret efter overførslen.
- 32 Den omvendte bevisbyrde er i tråd med medlemsstaternes forpligtelser. Desuden er det lettere for medlemsstaterne end for ansøgeren at løfte denne bevisbyrde. Aftalen om overførsel tjener allerede som garanti for, at den ansvarlige medlemsstat opfylder sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i forordning nr. 604/213. Dette vil kunne suppleres med indhentelse af udtrykkelige garantier blandt andet vedrørende modtagelsen efter overførslen, og det kunne således efterprøves, om disse garantier respekteres. Da en ansøger ikke selv kan anmode medlemsstaten om garantier for, at han efter overførslen ikke selv vil blive udsat for krænkelser af sine grundrettigheder, er det som udgangspunkt forudsat, at ansøgeren ved sådanne krænkelser må henvende sig til den ansvarlige medlemsstats myndigheder, og at han først skal tåle krænkelsen, uanset om den overførende medlemsstat havde kendskab til eller burde have kendskab til tidligere krænkelser af grundrettighederne. Rechtbank finder det derfor et spørgsmål, om den overførende medlemsstat kan forlange individuelle garantier af en ansøger, der ikke kan godtgøre, at hans grundrettigheder vil blive krænket ved en sådan situation, som foreligger i Polen.
- 33 Hvis Domstolen fortolker EU-retten således, at den overførende medlemsstat uanset tidligere krænkelser af andre grundrettigheder end chartrets artikel 4 på grundlag af princippet om gensidig tillid ikke har nogen nærmere begrundelses- og undersøgelsespligt, opstår det spørgsmål, hvorledes ansøgeren kan godtgøre, at artikel 3, stk. 2, i forordning 604/2013 er til hinder for overførslen.
- 34 Ligeledes rejser Rechtbank det spørgsmål, hvilken målestok, der skal gælde for bevismidler, som sagsøgeren anfører til støtte for sin frygt for, at han efter overførslen kommer i en situation, der er i strid med chartrets artikel 4. Bilag II til gennemførselsforordning (EU) nr. 118/2014 nævner nemlig ingen bevismidler vedrørende gennemførelsen af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 eller dennes artikel 17, stk. 1.

- 35 Henset til udgangspunktet for forordning nr. 604/2013, nemlig at der bortset fra undtagelser skal gennemføres en personlig undersøgelse for at bestemme den ansvarlige medlemsstat, må sagsøgerens forklaringer om sine erfaringer i den ansvarlige medlemsstat være relevante. Disse forklaringer kan nemlig indeholde holdepunkter for den antagelse, at overførslen må forbydes i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 2, eller at den medlemsstat, der skal fastsætte den ansvarlige medlemsstat, selv overtager behandlingen af asylansøgningen.
- 36 Såfremt denne fortolkning er korrekt, er det en forudsætning, at troværdigheden af ansøgerens forklaringer må efterprøves. Domstolen anmodes om nærmere at belyse dette og angive, hvilke krav der herved må stilles til ansøgeren. Disse krav må imidlertid ikke være så høje, at ansøgeren umuligt kan opfylde dem.
- 37 I Dublinprocedurer er asylansøgere tidligere erfaringer ofte negative, såsom nægtelse af adgang til proceduren eller afvisning af modtagelse. Det er i høj grad vanskeligt at godtgøre den slags krænkelse, så meget desto mere som der almindeligvis ikke udleveres dokumenter i den anledning. Det må da også klargøres, med hvilke bevismidler ansøgeren kan godtgøre sit anbringende om, at artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 er til hinder for overførslen, og hvilke krav der kan stilles til beviset og de forklaringer, som ansøgeren selv har afgivet.
- 38 Det må også undersøges, om der påhviler medlemsstaterne en pligt til samarbejde, der kan sammenlignes med pligten efter artikel 4 i direktiv 2011/95, og om den overførende medlemsstat i en situation som den i Polen foreliggende skal kompensere sagsøgerens bevisstilling, eller om det må forventes, at sagsøgerens grundrettigheder vil blive krænket efter overførslen.
- 39 Videre bemærker Rechtbank, at det vanskeligt ses, hvorledes der i Polen garanteres en effektiv søgsmålsadgang, da der ikke ligger forvaltningsafgørelser til grund for pushbacks, og overtrædelser ikke straffes, fordi pushbacks har lovhjemmel.
- 40 Under disse omstændigheder ønsker Rechtbank oplyst, om den overførende medlemsstat, når der ikke findes nogen effektiv søgsmålsadgang, bærer en tungere bevisbyrde og i højere grad skal forvisse sig om, at sagsøgerens grundrettigheder ikke bliver krænket efter overførslen.
- 41 I betragtning af det store antal lignende sager, hvis behandling ikke kan udskydes på Domstolens afgørelse, anmoder retten om, at nærværende anmodning behandles efter hasteproceduren i procesreglementets artikel 105.